

I Tilfælde af, at Loven skulde blive forlænget, haaber jeg, at man i saa Henseende vil møde den samme Velvillie fra den høitærede Finansministers Side, som han for lidt siden lovede skulde komme dem til Gode, der have faste Afgifter paa Eiendomme, hvilke de ville have kapitaliserede. Med disse Ord skal jeg tillade mig at anbefale Lovforslagets Fremme fra Thingets Side, og jeg haaber, at der dog i alt Fald vil blive nedsat et Udvalg, saa at der maaste der kan opnåas en Overenskomst.

Ordføreren for Forslagsstillerne (Tutein): Jeg maa selvfølgelig give den høitærede Minister Ret i, at det er en Ulempe ved enhver Lov, hvis den medfører Tab for Statskassen. Det er en Ulempe, for hvilken vi, som sidde her, iøvrigt have et lige saa aabent Die som Nogen. Vi sidde jo her netop for at varetage Statskassens Tarv, og jeg tror, vi i det Hele taget gjøre det saa samvittighedsfuldt, som det efter min Formening kan lade sig gjøre, saa det er ikke for at plyndre Statskassen, vi have tilladt os at fremkomme med et saadant Forslag; men det er netop — som den høitærede Minister antydede eller udtalte i sit Foredrag — fordi vi mente, at den Indtægt, som her var Tale om, var en extraordinær uventet Indtægt, foranlediget ved Forholdene — det Juristerne kalde *lucrum cessans* — vi mente, at man kunde tage det fra Statskassen uden at gaa den for nær. Med Hensyn til dette Punkt udtalte den høitærede Minister, at efter hans Formening er Forholdet det, at man nu ikke mere kan anvende dette Argument, men at det vilde være ordinære Indtægter, man vilde komme til at angribe ved en Forlængelse af Loven. Dette er dog maaste næppe Tilfældet. Der er, som antydet af det ærede Medlem fra Esbjerg (Bluhme), en hel Del Mennesker, som ikke saaledes ere raske paa Benene til at gjøre den Slags Omsætninger. Den høitærede Minister sagde, at Loven var en Præmie for at skynde sig. Ja, naar man lever her, og har saa at sige Fingern paa Bengemarkedet, og veed, hvorledes det staar sig, ser man ganske vist hurtigt, hvad der er at gjøre, og hvad der er fornuftigt; men man maa huske paa, at der omkring i Landet lever en hel Del Mennesker, som ikke have denne hurtige Forbindelse med Omverdenen, og for hvem det varer nogen Tid, inden det gaar op, hvad det egentlig er, der er Tale om for Dieblisset, og derfor er den Frist, hvortil Loven oprindeligt blev indskrænket den 1ste Juli d. A., for disse Mennesker vel kort, og hvis vi nu udvide den, vil det netop

komme disse Mennesker til Gode. For deres Bedkommende vil det kun være ganske det samme Forhold overfor Statskassen, som det har været for dem, der allerede have benyttet Loven, nemlig at det vil blive *lucrum cessans*. Jeg vil derfor ikke opgive Haabet om, at det maa lykkes os at kunne overbevise den høitærede Minister om, at Loven ikke er saa farlig overfor Statskassen, som han i Dieblisset synes at mene, den var. Det kunde jo være, at vi ved at fortsætte Forhandlingen, kunde komme til en Overenskomst, selv om det ikke blev om den fulde Forlængelse, der her er foreslaet, saa dog om en kortere. Jeg har allerede antydet, at Forslagsstillerne kun have sat dette Aarstal ind, fordi der skulde staa et Aarstal; men iøvrigt ere vi villige til at gaa ind paa, jeg vil ikke sige ethvert Aarstal, men paa en Fortællelse af den Frist, der er foreslaet. Jeg antager, at man derigjennem mulig kunde komme til en Overenskomst om den foreliggende Lov, saa at vi ikke skulle staa en Bom for de Mennesker, som — lad det være deres egen Skyld, jeg mener, det skyldes lige saa meget de Forhold, hvorunder vi leve — ikke have benyttet Loven, men lad os ogsaa faae de Mennesker med, som staa til Resistance — jeg kan gjerne kalde det saaledes — men hvis Tarv den høitærede Minister ligesaa gjerne som vi vil varetage, og hvem vi ville staa for Begunstigelse, vi kunne. Jeg kan derfor, skøndt den høitærede Minister stillede sig noget afvisende lige overfor Forslaget og havde store Betænkkeligheder derved, dog endnu ikke opgive Haabet om en Overenskomst, og jeg haaber, at Loven maa gaa videre.

Finansministeren (Estrup): Jeg kan ikke forstaa den ærede Ordførers sidste Udtalelser anderledes, end at han fandt det rimeligt og billigt, at Statskassen for nogle Efternølers Skyld skulde renoncere paa en regelmæssig fast Statsindtægt; thi jeg tvivler meget om, at det vil lykkes den ærede Ordfører at finde noget Udtryk for en Forlængelse af Loven, ved hvilken kun Efternølere faae Begunstigelse, uden at tillige den rent regulære sødbanlige Prioritetsomsætning ogsaa faar det. Det er netop Banfælgigheden. I Sjor, da vi stod lige over for Spørgsmaalet om sandsynlig meget store extraordinære Bengeomsætninger, Prioritetsomsætninger, var Sagen en ganske anden. Nu staa vi efter den ærede Ordførers Udtalelse lige over for Spørgsmaalet om, hvad der kan gjøres for nogle Efternølere, der ikke have benyttet Tiden, mens den var der, til at kunne omsætte med de i den nuggældende